

Sygn. akt II K 455/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Florian Szcześnik

Protokolant: Weronika Załęska

przy udziale Prokuratora Anety Zalewskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 30 listopada 2016 r., 13 stycznia 2017 r. i 29 marca 2017 r.

sprawy **P. B. (1)**, syna A. i B.,

ur. w dniu (...) w m. I.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 lutego 2014 roku od godziny 10:00 do godziny 12:05 w miejscowości K., numer (...), gmina J., powiat (...), województwo (...), wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, po uprzednim wejściu na teren ogrodzonej działki letniskowej i oberwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe wszedł do wnętrza pomieszczenia gospodarczego, z którego zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: 9 sztuk metalowych słupków ogrodzeniowych o wartości 300 złotych, po czym przy użyciu nieustalonego narzędzia dokonał próby wyważenia okna w budynku mieszkalnym uszkadzając je, powodując przy tym straty w wysokości 500 złotych, gdzie łączna wartość strat wyniosła 800 złotych na szkodę R. M. (1), przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o czyn 279 § 1 k.k. zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego P. B. (1) uniewinnia od popełnienia zarzuconego mu czynu;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. B. kwotę 588 (pięciuset osiemdziesięciu ośmiu) złotych powiększoną o 23% VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 455/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 marca 2017 roku

P. B. (1) stanął pod zarzutem tego, że:

w dniu 25 lutego 2014 roku od godziny 10:00 do godziny 12:05 w miejscowości K., numer (...), gmina J., powiat (...), województwo (...), wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, po uprzednim wejściu na teren ogrodzonej działki letniskowej i oberwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe wszedł do wnętrza pomieszczenia gospodarczego, z którego zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: 9 sztuk metalowych słupków ogrodzeniowych o wartości

300 złotych, po czym przy użyciu nieustalonego narzędzia dokonał próby wyważenia okna w budynku mieszkalnym uszkadzając je, powodując przy tym straty w wysokości 500 złotych, gdzie łączna wartość strat wyniosła 800 złotych na szkodę R. M. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o popełnienie czynu z art. 279 § 1 k.k. zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lutego 2014 r. około godziny 10:00 P. B. (1) albo jego brat bliźniak P. B. (2) wraz z innym nieustalonym sprawcą przybył na teren należącej do R. M. (2) posesji mieszczącej się w miejscowości K. numer(...)w celu dokonania kradzieży. Z uwagi na to, że pomieszczenia gospodarcze i budynek mieszkalny zostały zabezpieczone przez właściciela przed kradzieżą postanowili się do nich włamać. Przelamali zabezpieczenia w drzwiach dwóch pomieszczeń gospodarczych jednak okazało się, że nie ma w nich nic wartościowego. Do wnętrza trzeciego pomieszczenia gospodarczego przedostali się wywarzając zamknięte okno. Z tego pomieszczenia zabrali w celu przywłaszczenia 9 sztuk metalowych słupków ogrodzeniowych o długości około 3 metrów i łącznej wartości około 300 złotych. Z pomieszczenia wynieśli również hydrofor. Ze względu na jego wagę nie zabrali go ze sobą tylko ukryli na terenie posesji. Następnie postanowili włamać się do budynku mieszkalnego przez okno, jednak nie zdołali sforsować zabezpieczeń. Próbując włamać się do domu uszkodzili okno, gdzie wartość spowodowanych strat wyniosła około 500 złotych. Około godziny 12:00 sprawcy oddalili się z miejsca kradzieży, zabierając ze sobą 9 sztuk metalowych słupków ogrodzeniowych.

W dniu 25 lutego 2014 r. ani P. B. (1) ani jego brat P. B. (2) nie byli pozbawieni wolności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: k. 2 - 2v - zeznania R. M. (1), k. 3 - 5 - wydruk zdjęć z fotopułapki, k. 7 - 8 - protokół oględzin, k. 11 - 12 - protokół przeszukania, k. 226 - 232 - opinia biegłego z zakresu antropologii, k. 129 - 133, 166 - wydruki z systemu NOE-SAD.

* * *

Oskarżony P. B. (1) konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że kojarzy posesję, na której doszło do kradzieży, ponieważ przechodzi obok niej idąc do swojej dziewczyny. Zaprzeczył jednak stanowczo aby miał coś wspólnego z włamaniem i kradzieżą. Stwierdził również, że nie pamięta co robił w dniu 25 lutego 2014 r. Na rozprawie wyjaśnił zaś, że wcześniej nikt nie okazywał mu zdjęć wykonanych podczas kradzieży. Po zapoznaniu się z aktami sprawy stwierdził, że to nie on jest na tych zdjęciach. Oświadczył, że ma brata bliźniaka P. B. (2) i są do siebie bardzo podobni. Nie odpowiedział jednak na pytanie czy na zdjęciach jest jego brat podnosząc, że to nie on jest od tego, żeby to ustalić. Wskazał także, że zdarzało się mu zamienić z bratem na ubrania oraz, że w dacie popełnienia zarzucanego mu czynu obaj przebywali na wolności.

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Materiał ten nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

Przystępując do oceny wyjaśnień oskarżonego, pamiętać należy, że z samego ukształtowania zasad procesu karnego, w stopniu szczególnym zaś z zasady domniemania niewinności wynika, że dla honorowania wyjaśnień oskarżonego nie są konieczne dowody na ich potwierdzenie, a wystarczy brak wiarygodnych dowodów przeciwnych (vide: wyrok SN z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. Rw 618/74, OSNKW 1975, z. 3-4, poz. 47). W ocenie Sądu przeprowadzone w sprawie postępowanie karne nie dostarczyło takich dowodów, które w sposób jednoznaczny i pewny, a przez to nie budzący

wątpliwości, pozwoliłby na zakwestionowanie stanowiska wyrażonego przez P. B. (1), że nie miał on nic wspólnego z kradzieżą z włamaniem dokonaną na posesji R. M. (1). Wyjaśnień tych nie zdołały podważyć wykonane na posesji zdjęcia, zaś w szczególności opinia biegłego z zakresu antropologii, której wnioski nie są kategoryczne i jednoznaczne.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego R. M. (1). Są one konkretne, logiczne i spójne. Znajdują nadto potwierdzenie w protokole oględzin posesji oraz zdjęciach wykonanych w trakcie kradzieży przez kamerę pułapkę. Brak było również podstaw do kwestionowania podanych przez niego ilości i wartości skradzionego mienia oraz zakresu i wyceny poczynionych przez sprawców zniszczeń.

Sąd nie znalazł także podstaw aby zakwestionować wiarygodność zeznań świadka M. S.. Nie można w szczególności zarzucić świadkowi kierowania się złymi intencjami, czy osobistym uprzedzeniem do oskarżonego. Brak jest też podstaw do przyjęcia, iż celowo chciał złożyć niekorzystne dla oskarżonego zeznanie i doprowadzić do jego skazania w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu świadek rzeczywiście był przekonany o tym, że na zdjęciach rozpoznał P. B. (1). Były to jednak jego subiektywne odczucia, które okazały się zawodne. Wątpliwości w powyższym zakresie pogłębił jedynie przeprowadzony w toku rozprawy eksperyment, podczas którego świadek dwukrotnie błędnie na okazanych mu zdjęciach P. B. (2) rozpoznał właśnie oskarżonego, zaś na zdjęciu oskarżonego rozpoznał wizerunek jego brata. Pomyłkę świadek tłumaczył tym, że inaczej jest gdy rozpoznaje się osobę na żywo zaś inaczej gdy do okazania są jedynie zdjęcia. Podkreślić jednak należy, że w toku postępowania przygotowawczego świadek dokonał typowania sprawcy właśnie wyłączenie w oparciu o słabej jakości zdjęcia wykonane fotopułapką. Mimo zapewnień świadka, że nie miałby problemu z rozpoznaniem spośród braci bliźniaków oskarżonego podczas okazania na żywo, podczas rozprawy w dniu 13 stycznia 2017 r. M. S. także wahał się i zmieniał swoje pierwotne typowania. Ta okoliczność utwierdziła Sąd w przekonaniu o konieczności zasięgnięciu wiedzy specjalnej biegłego z zakresu antropologii.

Na wiarę zasługiwały zeznania B. I.. Świadek nie pamiętał już czy w toku postępowania przygotowawczego rozpoznano na zdjęciach z fotopułapki P. B. (1) czy P. B. (2). Po okazaniu mu zdjęć sprawcy z akt sprawy świadek niepewnie wskazał, że jest to "chyba" P. B. (1). Podczas okazania na żywo B. I. dokonał wprawdzie prawidłowego rozpoznania oskarżonego, nie można jednak wykluczyć, że było to akurat dziełem przypadku. Ponadto ponownie należy podkreślić, że w trakcie dochodzenia policjanci dysponowali wyłącznie materiałem dowodowym w postaci zdjęć wykonanych kamerą pułapką, identyfikacja osoby utrwalonej na tych zdjęciach nie była już dla świadka taka oczywista i pewna. Warto dodać, że B. I. jest funkcjonariuszem Policji z wieloletnim doświadczeniem, nie jest zainteresowany wynikiem niniejszego postępowania i nie miał też żadnego interesu aby celowo zeznawać na niekorzyść oskarżonego.

Wobec szeregu wątpliwości w zakresie identyfikacji sprawcy kradzieży z włamaniem utrwalonego na dostarczonych przez pokrzywdzonego zdjęciach Sąd uwzględnił wniosek oskarżonego i dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu antropologii i identyfikacji człowieka na okoliczność ustalenia, czy osoba uwidoczniiona na materiale dowodowym w postaci zdjęć z akt niniejszej sprawy to P. B. (1), ewentualnie jego brat bliźniak P. B. (2) czy też żadna z wymienionych osób. Sąd w całości podzielił opinię pisemną biegłego dr J. B. albowiem jest ona pełna, jasna, pozbawiona wewnętrznej sprzeczności i została sporządzona przez osobę o niekwestionowanej wiedzy w swojej dziedzinie. Biegły przeprowadził badania antroposkopijne oraz analizę antropometryczną wykazując się przy tym dużą wiedzą w zakresie swojej specjalności, profesjonalizmem i rzetelnością. Wnioski zawarte w teźże, niezaprzeczalnie kluczowej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, opinii nie są jednak kategoryczne i jednoznaczne. Wynika z niej mianowicie, iż badania antroposkopijne wykazały niemal ściśle wzajemne podobieństwo morfologiczne oskarżonego do jego brata P. B. (2), typowe dla bliźniąt jednojajowych. Jedyna obiektywnie stwierdzona, choć bardzo słabo zauważalna różnica dotyczy ukształtowania bródki, która u P. B. (1) jest w mniejszym stopniu asymetryczna i jest w niej obecny dołek bródkowy w postaci bardzo płytkiego wcięcia. U osoby utrwalonej na zdjęciach dowodowych również zauważalne jest płytkie wcięcie w tym rejonie twarzy, jednak ze względu na niedostateczną jakość obrazu fotografii dowodowej nie można z całkowitą pewnością stwierdzić, czy jest to w rzeczywistości cecha identyfikująca oskarżonego, czy jedynie efekt zniekształcenia obrazu lub innego czynnika mającego wpływ na jego jakość techniczną. Ostatecznie biegły stwierdził, że mężczyzną utrwalonym na zdjęciach dowodowych z wysokim prawdopodobieństwem mógł być oskarżony P. B. (1) lub, z nieco mniejszym prawdopodobieństwem, jego brat bliźniak P. B. (2).

Autentyczność zebranych w niniejszej sprawie pozostałych dokumentów nie wzbudziła żadnych wątpliwości Sądu, nie była także przedmiotem zarzutów stron. Protokoły zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom nieosobowym wiarygodności i mocy dowodowej.

* * *

Mając na względzie powyższe rozważania w kontekście analizy materiału dowodowego ocenianego swobodnie, Sąd doszedł do przekonania, że nie można przypisać oskarżonemu popełnienia zarzuconego mu aktem oskarżenia przestępstwa.

Stanowczego podkreślenia wymaga, że do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za zarzucony mu czyn zabroniony nie jest wystarczające oparcie się jedynie na przypuszczeniach, domniemaniach czy mniejszym lub większym stopniu prawdopodobieństwa. Wnioski co do sprawstwa i winy osoby oskarżonej nie mogą pozostawiać żadnych rozsądnych wątpliwości, zaś stan dowodów musi być tej rangi, aby jednoznacznie wskazywał na winę oskarżonego i wykluczał podaną przez niego wersję zdarzenia. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie nie przyniosło takich wyników, które w sposób niebudzący wątpliwości pozwoliłyby wykluczyć wersję przedstawianą przez P. B. (1), iż nie popełnił on zarzuconego mu przestępstwa.

W niniejszym postępowaniu niepodważalny jest fakt, iż w dniu 25 lutego 2014 r. w miejscowości K. dokonano kradzieży z włamaniem i zniszczenia mienia na szkodę R. M. (1). W świetle opinii biegłego oraz fotografii, na których utrwalona została osoba sprawcy, nie może budzić również wątpliwości, że czynu tego dopuścił albo P. B. (1) albo P. B. (2). Niemożliwe do ustalenia pozostaje natomiast, który z braci B. dopuścił się tego przestępstwa. Opinia biegłego z zakresu antropologii nie zawiera bowiem kategoriycznych wniosków w tym zakresie. Z jednej strony jest to spowodowane niedostatkami materiału dowodowego w postaci słabej jakości zdjęć wykonanych fotopułapką, których nie da się usunąć ponieważ nie został zabezpieczony nośnik z nagraniem, zaś pokrzywdzony R. M. (1) już nie żyje. Z drugiej zaś strony przeszkodą do jednoznacznej identyfikacji sprawcy utrwalonego na zdjęciu jest bardzo duże wzajemne podobieństwo P. i P. B. (2), co potwierdziła analiza antropometryczna i antroposkopijska. Jedyną subtelną różnicą w wyglądzie twarzy jest występowanie u P. B. (1) dołka bródkowego w postaci płytkiego wcięcia, które jak stwierdził biegły jest prawdopodobnie widoczne również na zdjęciu dowodowym, lecz ze względu na niską jakość tego zdjęcia może to być równie dobrze zniekształcenie obrazu a nie cecha antropologiczna. W rozstrzygnięciu powyższych wątpliwości pomocne mogłyby być ustalenie, że któryś z braci z przyczyn obiektywnych nie mógł być wówczas na miejscu zdarzenia. Okazało się jednak, że obaj bracia mimo wielokrotnej karalności za podobne przestępstwa, akurat w tej dacie nie przebywali w zakładzie karnym. Warta odnotowania jest również postawa samego oskarżonego, który z niezwykłą pewnością siebie zaprzeczył aby to on był na zdjęciu wykonanym na posesji pokrzywdzonego i sam wnosił o przeprowadzenie stosownych badań przez biegłego odpowiedniej specjalności, których wyników nie mógł do końca przewidzieć. Mogło to być oczywiście przejawem jego zuchwałości i blefowania wynikającego z obranej taktyki procesowej, nie da się jednak wykluczyć, że jest szczerze wewnętrznie przekonany o tym, że w rzeczywistości przestępstwa dokonał jego brat, zaś on został niesłusznie oskarżony.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie Sąd wyczerpał wszystkie możliwości dowodowe, które mogłyby doprowadzić do wyeliminowania wątpliwości w zakresie ustalenia czy zarzuconego aktem oskarżenia przestępstwa na szkodę R. M. (1) dopuścił się oskarżony P. B. (1), czy też jego brat P. B. (2). Mimo szeregu czynności dowodowych wątpliwości w powyższym zakresie nie udało się usunąć i w przekonaniu Sądu jest to niemożliwe. Mając zatem na względzie jedną z podstawowych zasad postępowania karnego określoną w art. 5 § 2 k.p.k. Sąd powyższe wątpliwości rozstrzygnął na korzyść oskarżonego i uniewinnił P. B. (1) od popełnienia zarzuconego mu czynu,

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. oraz zasądził na rzecz obrońcy z urzędu należne mu wynagrodzenie. Rozstrzygnięcie o kosztach z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu uzasadnione jest treścią § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163 poz. 1348). Sąd miał przy tym na względzie treść § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.